

Vampieren bruid

Hilde E. Gerard

DAVIDSFONDS
INFODOK

Een laatste rustplaats

Mijn ogen lijken wel dichtgelijmd. In mijn mond zit een vieze, zoetige smaak. Ik probeer te slikken, maar mijn keel zit vast.

Dorst.

Drinken.

Als ik mijn linkerhand naar mijn keel wil brengen, merk ik dat ik vastzit. Of lig. Ja, ik lig neer. Op een berrie? Op een tafel? Ik beweeg mijn voeten. Mijn tenen krullen. Waar zijn mijn schoenen? Ik had toch schoenen aan? Moet haast wel, want mijn voeten zijn koud. De vingers van mijn linkerhand voelen een zachte stof. Satijn?

Mijn andere hand.

Wat is er met mijn rechterhand?

Ik draai mijn hoofd naar rechts, maar in het donker zie ik niks. Mijn elleboog steunt op een verhoogsel.

Een kussentje?

Er zit een touwtje om mijn pink. Ik houd mijn adem in. Voorzichtig verleg ik mijn voeten. Centimeter voor centimeter. Al snel stoot ik tegen een grens. Ik til een voet op, maar kan niet verhinderen dat mijn hand beweegt. Een belletje rinkelt. Mijn vingers krullen zich rond het opwaartse touwtje, dat opnieuw rinkelt. Vrolijk bijna. Ik verschuif mijn hoofd een paar centimeter en tuur naar boven. Mijn linkeroog vangt het licht dat zich door een kokertje heen boort. Het touwtje rond mijn pink verdwijnt door het buisje in het gele licht ver boven me. Ik slik. En dan begin ik te trillen. Over mijn hele lijf.

Geen twijfel mogelijk.

Ik lig in een doods-kist.

Het belletje rinkelt nu onophoudelijk.

Holle voetstappen. Iemand komt dichterbij.

'Mijn bruid', klinkt een mannenstem gedempt. 'Ben je wakker?'

Maar... die stem ken ik! Is dat niet...?

Het deksel klikt open. Het gele licht verblindt me. Ik knijp mijn ogen dicht. Mijn bezoeker buigt zich over mij heen. Ik voel zijn lippen tegen de slagader in mijn keel. Ik beef, ik kokhals. Dan wordt alles zwart.

Het afscheid

‘Dus, Bob, wat ben je van plan? Maandag weer naar school?’ Carl rolt zijn Samsonite koffer de woonkamer binnen.

‘Misschien beter dan hier te vegeteren op de sofa.’ Met zijn kin knikt hij naar het tv-scherm. Bruce Willis knalt net een paar kerels neer. Het bloed spat tegen de buis. Ik zap het beeld weg. ‘Regen’, zegt de weervrouw, ‘en veel wind.’ Ik ril al bij het vooruitzicht.

‘Dus?’ herhaalt Carl. Met gekruiste armen wacht hij mijn antwoord af. Ik ga rechtop zitten. Te snel. Mijn hoofd tolt.

‘Ik zie wel’, zeg ik. ‘Hangt er een beetje van af.’

‘Waarvan?’

‘Nou, hoe ik me voel.’

‘Je zou je heel wat beter voelen, mocht je wat eten.’

Ik knik en zoek mijn evenwicht op mijn trillende benen. ‘Wanneer moet je weg?’ Aarzelend probeer ik twee passen vooruit. Tot in de keuken zijn het er tien. Dat moet toch lukken? Tien pasjes?

‘Over een klein uurtje komt de taxi’, zegt hij tegen mijn rug. ‘Eerst nog een paar telefoontjes plegen.’ Hij laat zijn metalen koffer achter tegen de keukenmuur en loopt naar het vaste toestel. ‘Wou jij trouwens niet naar de tekenschool?’

‘Academie’ wil ik opwaarderen, maar met welk nut? ‘Ze hebben afgebeld’, lieg ik. Nog twee passen en ik kan de muur aanraken.

‘Werkelijk? Wanneer dan?’

‘Gistermorgen’, verzin ik en besluit meteen in de aanval te gaan. ‘Ik denk,’ aarzel ik bewust en ik sta nu stil, ‘toen jij op de oprit met de buurvrouw stond te praten. Of was het met haar tienerdochter?’ Ik lach even. ‘Zo verwarrend, die veelzijdige smaak van je.’

Even lijkt het of hij zich op mij wil storten. Gelukkig bedenkt hij

zich en loopt langs me heen. Langzaam laat ik mijn adem ontsnappen. Mijn benen beven en ik moet gaan zitten. Zo dient zijn metalen Samsonite nog tot iets. Op de kast staat mams foto. Ze kijkt bezorgd op me neer. In mijn hoofd klinkt haar zachte stem.

‘Zorg goed voor je broer, Bob.’

Ik? Ik kan nog niet eens voor mezelf zorgen. Mam, ik mis je. Ik strompel naar het raam. Mijn fiets leunt tegen de garagemuur. Het is me een raadsel hoe ik van de tekenacademie weer thuis ben geraakt. Want natuurlijk was ik daar. Alleen niet voor lang. Tien warme lijven met hun zweetgeuren in een veel te klein lokaal. Mijn maag speelt weer op als ik eraan terugdenk. Maar kan ik dat mijn volwassen broer vertellen? Hij vindt me al een watje. Met mijn kont op de koffer rol ik verder tot aan het aanrecht. Ik houd een glas onder de waterkraan en kieper het in één teug achterover. De koude vloeistof doet me nog meer rillen.

‘Weet ik nog niet precies, schat’, hoor ik hem zeggen. ‘Donderdag, vermoed ik. Zul je me missen?’ Even later een diepe lach. *Jesus!* Dat die vrouwen daarvoor vallen. Ik hijs me op aan het aanrecht. De koffer laat ik gewoon achter. Met mijn hand zoek ik steun langs de muur. Zo schuifel ik opnieuw de woonkamer binnen, waar mijn broer volledig opgaat in zijn telefoontje. Als hij mijn blik vangt, draait hij zich van me weg. Zijn stem daalt naar een fluisterton. ‘Ik bel je nog uit Roemenië, schat’, belooft hij. Nog even luistert hij in de hoorn, dan drukt hij af.

‘Hoe oud is “schat” deze keer?’ Ik maak aanhalingstekens in de lucht met mijn vingers. Hij richt zich in zijn volle lengte op, wil me intimideren. Het ergert me dat het hem ook lukt. Al ben ik niet meer zo veel kleiner dan hij, merk ik met een glimpje voldoening.

‘Overdrijf je niet een beetje?’ sist hij. ‘Je doet alsof ik een kinder-verleider ben.’

‘Niet dan?’ vraag ik.

‘Je weet niet waarover je het hebt, Bob’, zegt hij traag. ‘Je bent zo bezig met je kleine puberprobleempjes. Geloof me, je mist het hele

plaatje.’ Hij loopt de kamer uit en slaat de deur dicht. Ik gooi mijn hoofd naar achteren en begin luid te lachen. Even later lig ik dubbelgevouwen en naar adem snakkend op de sofa. Shit. Zeventien ben ik en mijn leven speelt zich af tussen keuken en sofa.

‘Hier.’ Carl komt uit het niet tevoorschijn. Hij ondersteunt mijn rug en helpt me rechtop te zitten. In mijn linkerhand laat hij twee glanzende rode pillen vallen.

‘Wat?’

In mijn andere duwt hij een glas water. ‘Rustig maar, Bob. Niks wat dat dieet van je verstoort. Gewoon vitaminepillen.’ Dokter Carl heeft gesproken. Ik kijk hem door een waas van tranen aan. Mijn adem komt nog steeds in horten.

‘Neem ze nou’, zegt hij ruw. Ik gooi de tabletten op mijn tong en spoel ze weg. Moet weer hoesten, als ze even vast komen te zitten in mijn keel. Hij klopt een paar kussens op.

‘Hou je wat kalm, oké? Niet enkel nu, maar ook volgende week, als ik weg ben.’

Ik heb niet eens de kracht meer om te knikken. Hij spreidt een deken over me uit en legt zijn koude hand op mijn voorhoofd.

‘Luister, Bob,’ fluistert hij, ‘zo kun je niet verder, kerel.’ Hij haalt diep adem en staat op. Aan het voeteinde van de sofa kijkt hij me aan.

‘Volgende week’, begint hij, ‘word je zeventien. Begrijp je wat dat inhoudt, Bob?’

Ik sluit mijn ogen. Voor zijn priemende blik, en voor zijn woorden.

‘Dan moet ik je inwijden, Bob. En is het gedaan met verstoppertje te spelen en tegen je natuur in te handelen. Dat weet je.’

Ik wil protesteren, maar hij is de kamer alweer uit. Zijn stem hoor ik nu ergens in de gang. Weer een telefoontje met een van zijn aanbidders? Korte tijd later is alles stil. Als ik wakker word, is het al volledig donker. Slaapdronken kom ik overeind. Er ritselt iets op mijn buik. Een briefje. Voorzichtig loop ik naar de keuken. De koffer is weg. Voorovergebogen onder het felle licht bij het aanrecht lees ik Carls

hanenpoten. ‘Kon niet langer wachten. Je sliep zo lekker – wou je niet wakker maken. Ik heb een voorraadje in de koelkast opgeslagen voor je. Eét, alsjeblieft. Ik bel en mail je nog. Tot donderdag. Carl.’

Ik draai me om naar de koelkast. De laden onderaan zitten vol plastic schaaltes. De rode vloeistof schommelt als ik de lade dichtschuif. Ik moet alweer kokhalzen en duw snel de deur dicht.

‘Met Bob’, probeer ik een vaste stem.

‘Oh... hè, hoi, Bob. Is Carl... hè, je broer nog daar?’

‘Nikki?’ Ik kan mijn verbazing niet verstoppen.

‘Ja, ahum... Voel je je al wat beter? Je zag er daarstraks ziek uit in de tekenacademie.’

‘Beter. Dank je. Waarom wil je mijn broer spreken?’ *Ik wist niet eens dat je hem kende.*

‘Nee, niks. Ik laat wel een berichtje. Doei.’

Ik sta nog een tijdje met de hoorn in mijn hand. Er is iets serieus fout als de knapste meid van de klas je broer van zeventwintig wil spreken, toch?

‘De op één na knapste.’ Ik merk dat ik voor me uit mompel in het lege huis. Maandag ga ik naar school. Ziek of niet. Voor hij ook zijn klauwen in Gabriëlla zet. Ouwe gluisperd.